

ရှင်မြတ်နိုး

ကလောင်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

နှလုံးသားရဲသံစဉ်ချီ။

(၁)

ငွေခရ အလုပ်တွေအများကြီး လုပ်ချင်သည် ။ ပိုက်ဆံရှာချင်သည် ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဆေးကျောင်းတက်ချင်လို့ ပါ။ အခြေခံပညာ အထက်တန်းမှာ ငွေခရက ဂုဏ်ထူး (၄)ခုနဲ့ အောင်ထားပြီး ဂုဏ်ထူးမထွက်တဲ့ ဘာသာတွေကလည်း ဂုဏ်ထူးနားကပ်နေတော့ ငွေခရအမှတ်က ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ဖို့ သေချာနေသည် ။ ငွေခရ မေမေက ကုန်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်ထားပြီး ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နိုင်သည် အထိ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှု မပြုနိုင်ပါ။ သားအမိနှစ်ယောက်အတွက်ပဲ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံနိုင်ခဲ့သည် ။ ငွေခရက ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်ချင်သည် ။ ဒါကြောင့်လည်း အခြေခံပညာ အထက်တန်း စာမေးပွဲမှာ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးနှင့် ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ မေမေက ပညာရေးတော့ အားပေးပါသည် ။ ကျုံးရုန်းငွေရှာပြီး ငွေခရအတွက် ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့သည် ။ ငွေခရ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်ပေမယ့်လည်း မေမေ အပြည့်အဝ မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ လာသည် ။ သမီးကို ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်စေချင်ပေမယ့်လည်း ငွေကြေးက မပြည့်စုံ။ မေမေက ကျောင်းဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ် ငွေခရရယ်။ မေမေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟု ပြောပြီး ငိုသည် ။

‘မေမေ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ၊ ခရ ကြိုးစားပြီး ငွေရှာမယ်၊ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် မေမေရယ်’

‘မဟုတ်မဟုတ်တွေနဲ့ တော့ ငွေမရှာပါနဲ့ နော်၊ ငွေခရု ဆရာဝန်မဖြစ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ စာပေးစာယူပဲ တက်ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီတွေမှာ ဝင်လုပ်၊ သမီးငွေခရုက ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တာပဲ၊ တိုးတက်ကြီးပွားလာမှာ ပါ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ ကြိုးစား’

မေမေအကြောက်ဆုံးကတော့ ငွေခရု ဆေးကျောင်းတက်ချင်တိုင်း ပိုက်ဆံကို မရိုးမသား ရှာဖွေလိုက်မှာ ပင်။ သမီးငွေခရုက အရမ်းလှပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတဲ့ ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အစက်လေး တစ်စက်လောက်တောင် မစွန်းထင်းစေချင်တာတဲ့ ။

မေမေက ငွေခရုကို ငယ်စဉ်လေးကတည်းက မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။ ဖြူဖြူစင်စင် သမီးပျိုလေးအဖြစ် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည် ။

‘ငွေခရုနော် ... မေမေ မကြိုက်ဆုံးက ပိုက်ဆံကို လောဘတကြီး ရှာချင်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကို နားလည်စမ်းပါ၊ သမီး သင်တန်းတွေတက်၊ မေမေဆိုင်လေးကရတဲ့ ဝင်ငွေလေးနဲ့ ပဲ နိုင်နင်းတဲ့ ပညာပဲ ဆက်သင်ရမယ်”

မေမေရှေ့မှာ တော့ ငွေခရု ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး လက်ခံလာခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ဆေးကျောင်းပဲ တက်ချင်သည် ။ ပိုက်ဆံရှာချင်သည် ။ မေမေ စိတ်ပူနေသလိုတော့ ငွေခရုက ပိုက်ဆံရှာမလား။ ဝေးသေးတယ်။ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ ပဲ ပိုက်ဆံရှာချင်တာပါ။ မေမေက အထင်သေးလို့ ။ ငွေခရုကတော့ ပိုက်ဆံရတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ အလုပ်တွေအားလုံး လုပ်မယ်။ မေမေလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ပါဘူး။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်ကာစဆိုတော့ အချိန်တွေရပါသေးတယ်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေကို ဂိုက်ပြန်လုပ်လည်း ရ

တာပဲ။ ငွေခရု ခေါင်းထဲမှာ ငွေရနိုင်မည့် အလုပ်တွေပဲ စဉ်းစားနေသည်
။

‘ရု’

‘ဟင် ...’

‘နင် ဘာတွေငေးခိုင်းပြီး စဉ်းစားလာတာလဲဟဲ့၊ တကယ့်ကို ငူငူငေါင်
ငေါင်နဲ့ ၊ ကားဝင်တိုက်ဦးမယ်’

‘ဟယ် ... ဖြူစင်’

သူငယ်ချင်းဖြူစင်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ငွေခရု ပိုပြီး အားတက်သွားရ
သည် ။ ဖြူစင်လည်း အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပြီး ငွေရှာနေရရှာ၏။ ငွေခရုထက်
တောင် ချို့တဲ့ နေသေးသည် ။ မိသားစုကလည်း များ သေးသည် ။ အစ်
ကိုတွေက အလုပ်မလုပ်ဘဲ အရက်သောက် လောင်းကစားတွေလုပ်နဲ့ စိ
တ်ရှုပ်စရာပါ။ နာမည်က ဖြူစင်။ လူကတော့ စုတ်စုတ်ချာချာ။ မည်းည
စ်ညစ်။ ငွေခရုနှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေတာပါ။ ဖြူစင်က ကိုးတန်းန
င့် ကျောင်းထွက်ထားရသူ ဖြစ်၏။

‘နင် ဘယ်သွားမလို့ လဲ ဖြူစင်’

‘လက်မှတ်သွားတိုးမလို့ ’

‘ဘာလက်မှတ်လဲ’

‘ရုပ်ရှင်လက်မှတ်’

‘ဟင် ...’

ဖြူစင်က နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်တွေမှာ လက်မှတ်တွေတိုးဝယ်ပြီး မှော
င်ခိုရောင်းချနေသူဟု ငွေခရု သိထားသည် ။

‘အခု သမ္မတမှာ ရံတင်နေတဲ့ ကားက အရမ်းရယ်ရတယ်ဟ၊ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးပဲ၊ တို့ အတွက် အမြတ်ကျန်တယ်’

‘ဟုတ်လား’

အမြတ်ကျန်တယ်ဆိုတော့ ငွေခရ နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားသွားကာ မျက်လုံးတွေပါ ပြူးကျယ်သွားပြီး ဖြူစင်ကို ကြည့်သည်။ ။

‘ဒီတစ်ပတ် အရမ်းထောတယ်ဟ၊ လူတွေအရမ်းများ တော့ လက်မှတ်မှောင်ခို ရောင်းရတာ အရမ်းကျန်တယ်လေ’

‘ဘယ်လောက်တောင်ကျန်လို့ လဲဟယ်’

‘တစ်စောင်သုံးရာလောက်ကျန်တာဟ၊ အစောင်တွေက အများကြီး ရောင်းရတာ၊ ထောနေတယ်’

ငွေခရရော ဖြူစင်နှင့်အတူတူ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခိုလိုက်ရောင်းရင် ကောင်းမလားဘဲ။ အရင်းလည်း ရှိသည် ။ ငွေခရ ကုတ်ခြစ်စုဆောင်းထားသည့် ပိုက်ဆံသုံးသောင်းရှိသည်။ ။ အဲဒီငွေကို အရင်းလုပ်ပြီး လက်မှတ်လိုက်ပြီး မှောင်ခိုရောင်းရင် အမြတ်က သေချာနေသည်။ ။ မေမေသိသွားရင်တော့ ငွေခရအသေပဲ။ အလုပ်ရှာမည်ဆိုပြီး အမေ့ကို ပြောထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း အရေးကြီးတာက ငွေရဖို့ ပဲ။ ပြောမယ့်သာ ပြောတာ။ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားတဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်တာပဲ။ မေမေ မသိနိုင်။ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာတဲ့ ။ ငွေခရ လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။

‘ဖြူစင်’

‘ပြော ... သူငယ်ချင်း’

‘ရလည်း လိုက်ပြီးလက်မှတ်တိုးရောင်းရင် ကောင်းမလားပဲ’

‘အမလေး ... ရုရယ်၊ နင့်အမေသာ သိသွားရင်လေ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်မှာ ၊ နင့်အမေက မရှိသွေးကြီး၊ သူ့သမီးကို ဖြူစင်တို့ နဲ့ ပေါင်းတာတောင် ကြိုက်လို့ လား၊ တော်ပါတော့’

‘အမေမှ မသိနိုင်တာပဲ၊ အခုတလော မေမေ သိပ်နေမကောင်းဘူးဟ၊ ဈေးဆိုင်တောင် မဖွင့်ဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်’

‘နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရတာလဲ ရရာ’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြူစင်ကတော့ ရုကို ကြွကြွရွရွ လှလှပပလေးဖြင့် ဆေးကျောင်းသူအဖြစ်ပဲ မြင်တွေ့ချင်သည် ။ ရုကဘယ်သူနှင့်မှ မတူဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်သွေးတစ်မွေး။ ရုအမေ ဒေါ်ငွေငွေသော်က ပိုးမွေးသလို မွေးထားတာပါ။ ဖြူစင်တို့ က အကြောင်းသိ။ ရုမေမေက သမီးရနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ အဖြူစင်ဆုံးသမီးလေးပဲ ဖြစ်စေရမယ်တဲ့ ။ ရုက ပိုက်ဆံစုနေတာတော့ ဖြူစင်လည်း သိ၏။ ကူညီနိုင်တာလည်း မရှိ။ ဖြူစင်ကိုယ်တိုင်က ရုကို ဖြူစင်တို့ လုပ်သည့် လက်မှတ်မှောင်ခိုအလုပ်တော့ မလုပ်စေချင်ပေ။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ရုရယ်၊ နင်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဖြူစင်တို့ အလုပ်က အရမ်းကြမ်းပါတယ်’

‘ကြမ်းကြမ်းဟာ၊ ဒီလို အမြတ်ရမယ့် အလုပ်တွေလုပ်မှ ကျောင်းတက်ဖို့ အမီ ငွေစုမိမှာ ၊ ကုမ္ပဏီမှာ သွားလုပ်ရင် လခက ဘယ်လောက်ရမှာ လဲ ဖြူစင်၊ ဂိုက်လုပ်ဖို့ ကျတော့လည်း ကျောင်းသားတွေက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှ ရမှာ ၊ လောလောဆယ်တော့ လုပ်အားနဲ့ ပဲ ငွေရှာရမှာ ပဲ’

‘ရုရယ်’

‘နင်တို့ ငါတို့ က ဘဝတူတွေပါ ဖြူစင်ရာ၊ ရုက မေမေ့ကြောင့်ပါ။ မေမေက ရုကို ရွှေလိုဥပြီး မွေးလာတာလေ၊ အခုတော့လည်း မေမေ့ကျန်းမာရေးက ရုကို ရွှေလိုမှ ဥမထားနိုင်တော့တာ’

‘နင့်အမေ အန်တီသော် သိသွားရင် အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာပဲ ၊ ဖြူစင်ကို အပြစ်တင်မှာ ’

‘မေမေ မသိနိုင်ပါဘူး၊ မကောင်းတာလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ရုက တော့လေ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ အထင်မသေးဘူး၊ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွဲပဲ’

‘တစ်ခါတလေ သက်ဆိုင်ရာတွေက လာဖမ်းရင် ပြေးရတာနော် ရု၊ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြေးရတာ ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်၊ နင့်ပုံစံနဲ့ ’

“ရုလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ် မရှိရင် စိတ်ညစ်တယ်၊ အလုပ်တွေ လိုက်မလျှောက်ချင်ဘူး ဖြူစင်၊ တစ်လမှ ငါးသောင်းလောက်ပဲရမှာ ၊ ရုက ဆရာဝန်ပဲဖြစ်ချင်တာ’

‘နင် စုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ရော ဖြစ်မလား ရုရ’

‘အခု ရသလောက်စုမယ်ဟာ၊ နောက်မှ Guide လုပ်မယ်၊ စာသင်မယ်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင်တော့ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားချင်တယ်’

‘ရုရယ်’

ရုကိုတော့ ဖြူစင်လည်း ကူညီချင်သည် ။ ရုက အရမ်းလှသည် ။ နှုတ်ခမ်းလေး ထူထူအမ်းအမ်း၊ နီစွေးစွေးလေးက ရုမျက်နှာမှာ ဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးပဲ။ နှာတံလေးတွေလည်း စင်းစင်းလေး။ အသားအရေက ဝင်းအိ

စက်နေသည် ။ ရအမေ အန်တီသော်ကတော့ သူ့သမီးကို ရွှေမှုန်စားပြီး
မွေးထားတာတဲ့ ။ ရှင်ငယ်လေးကတည်းက ရုမိဘတွေ ပိုက်ဆံချမ်း
သာသည် ။ ဖြူစင်တို့လို လူမျိုးတွေနှင့် သူငယ်ချင်းအပေါင်းပင် မလုပ်
စေရ။ ဒါပေမဲ့လည်း ရုဖေဖေ ဆုံးသွားတော့ ရုမေမေက စီးပွားရေး မလုပ်
တတ်၍ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စီးပွားကျကာ ဆင်းရဲသွားခြင်းဖြစ်သည် ။

‘ဖြူစင်’

‘ဟင်...’

‘ရကို ဘာဖြစ်လို့ စိုက်ကြည့်နေရတာလဲဟ၊ ဘာလဲ သနားလို့ လား၊
လုံးဝပဲနော် ဖြူစင်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ရ လိုက်ခဲ့မယ်နော်’

ရ စဉ်းစားသည် ။ အမြတ်ကျန်တာပဲ။ သမ္မတမှာ တင်တဲ့ ကားက အ
ရမ်းနာမည်ကြီးနေ၏။ လူကြိတ်ကြိတ်တိုးပဲ။ ရလည်း သိသည် ။ ရပုံစံ
က တကယ့်ကို နှုတ်နေတာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြူစင်နှင့် အတူတူ ရ
သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံကို လိုက်လာသည် ။

‘ရ တွေ့လား၊ လူတွေကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာ၊ လက်မှတ်က တို့
ယူပြီးသားပဲ၊ လက်မှတ်တွေ သွားလဲရအောင်’

ဖြူစင်က Booking လုပ်ထားသည့် စာရွက်တွေနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့
လက်မှတ်သွားလဲဖို့ သူမလက်လေးကိုဆွဲကာ လက်မှတ်ရောင်းဌာနကို
သွားသည် ။

‘လူတွေများ လိုက်တာဟာ၊ ဟဲ့ ... ဖြူစင်၊ လက်မှတ်တွေက
ကုန်နေပြီပဲ၊ ရအတွက်ရော’

‘လောလောဆယ်တော့ လေ့လာတဲ့ အနေနဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ဦး
လေ ရ၊ နင်ရောင်းဖို့ အတွက် ဖြူစင် လက်မှတ်တချို့ခွဲပေးမယ်၊ လိုက်

ရောင်းကြည့်လေ၊ သတ္တိရှိလို့ လား ရယ်’

‘ရှိပါတယ်၊ ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ရှ ရောင်းရဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အမြတ်
တွေ ရှကိုခွဲပေးနေရမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီနေ့တော့ နင့်ကိုပဲ ကူရောင်းပေးမ
ယ်လေ ဖြူစင်’

‘ရပါတယ်ဟ၊ နင်နဲ့ ငါကငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ပြောစရာမလို
ပါဘူး’

‘နင်က ရှထက်တောင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတာပါ၊ မိသားစုကလ
ည်း များ တယ်၊ နင့်အမြတ်တော့ မယူချင်ဘူး’

ဖြူစင်အမြတ်ထဲကတော့ ရှ ခွဲမယူချင်ပါဘူး။ ဖြူစင်ဘဝက
အရမ်းကြမ်းတမ်းလွန်းနေသည် ။ ထိုအချိန်တွင် ဖြူစင်အသိတစ်ယော
က်က လက်မှတ်တွေ လာပေးသဖြင့် ရှမှာ ရှိနေသည့် ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်
လိုက်၏။ ရှ အရင်းအနှီးလုပ်လိုက်တာပါ။ မေမေသာ သိသွားရင်တော့
ရှ အသေပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ပိုက်ဆံရှာချင်သူကိုး။ ဖြူစင်က လက်မှ
တ်တွေ လိုက်ရောင်းတော့လေဆိုတော့ ရှ ယောင်ချာချာနှင့် ရှက်မိသလို
လို မလွယ်ပါလား။ ရှ မရောင်းရဲ။

ဖြူစင်ကတော့ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် လက်မှတ်တွေ ရောင်းနေ
သည် ။

‘ရောင်းလေ ရှ၊ ပါးစပ်ကလည်း ဖြူစင်တို့ အော်သလို လိုက်အော်
လေ၊ ကဲပါ ရှ မရောင်းနဲ့ တော့၊ ဖြူစင်ပဲ ရောင်းပေးမယ်’

‘ရပါတယ် ရှ ရောင်းပါ့မယ်၊ အရေးကြီးတာက အမြတ်ရဖို့ ပဲ’

ရှ လက်မှတ်တွေကိုင်ပြီး လိုက်ရောင်းဖို့ ပြင်နေတုန်း ရှိသေးသည် ။
ဖြူစင်က ရောက် လာပြီး ရှ ပြေးတော့။ လိုက်ဖမ်းနေပြီ။ ပြေးလေ ပြေး

တဲ့ ။ ဖြူစင်လည်း ပြေးလိုက်တာ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည် ။ ရလည်း
ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးခဲ့၏။ အမလေး ... ရ
နောက်မှာ က ရဲတစ်ယောက် အပြေးလိုက်လာနေသည် ။ ဘုရားရေ ...
ရကို ဦးတည်လိုက်နေတာပဲ။ ရုစိတ်ထဲကနေ ဘုရားတလိုက်ပြီး
သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးတော့သည် ။

★

(၂)

ပြေးရင်းနှင့် ရှ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လူတစ်ယောက် ကား
မောင်းတဲ့ နေရာတွင် ထိုင်နေပြီး တံခါးဖွင့်ထားတဲ့
ကားအကောင်းစားကြီးရဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်ထိုင်ပစ်လို
က်သည်။ ။ ရနောက်ကို လိုက်နေတဲ့ ရဲတွေ မျက်စိလည်ပြီး ရှကို ကျော်ဖြ
တ်သွား၏။

ရဲတွေပျောက်သွားမှ ပင် ရှ မွန်းကျပ်နေသည့်စိတ်ကို လျှော့ချပစ်လို
က်ကာ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ပစ်ရသည်။ ။

‘ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့ ’

‘ဟေ့ ... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကားထဲ ဝင်ထိုင်ရတာလဲ အ
ဓိ’

‘ဟင် ...’

မာမာထန်ထန် ဩဇာပြည့်ပြည့် ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် ရှအနေ
အထားကို သတိရသွားပြီး ထိုအသံလာရာဆီသို့ ရှ လှည့်ကြည့်မိသွားသ
ည်။ ။ ဟွန်း ... မျက်နှာကြီးက တည်တင်းနေတာပဲ။

ရှကလည်း လွတ်မြောက်စေရန် ထိုကားထဲ ဝင်ထိုင်ပစ်မိပေမယ့် အ
ထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိမ်းစိမ်းတောက်တောက် ကြည့်နေတာ
တော့ မနှစ်သက်သဖြင့် မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်ပစ်လို

က်၏။ အပြင်တော့ မထွက်ရဲသေးဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ဆက်ထိုင်နေရသည် ။

‘ဪ ... မင်းက လက်မှတ်တွေ မှောင်ခိုရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊ အတော်ပဲ ... ရဲလက်အပ်ရမယ်၊ ငါကလက်မှတ် မှောင်ခိုရောင်းတဲ့ လူတွေကို အမြင်ကတ်တတ်တယ်၊ ငါ့ဆီ လာပြီး အကူအညီ တောင်းလို့ ကတော့ ရဲလက်အပ်ပြီးသားပဲ’

‘ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ...’

ရ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးတော့မည် ပြင်လိုက်တော့ ကားတံခါးက Lock ကျသွားသည့်အသံ ဂျောက်ခနဲ ကြားလိုက်ရသည် ။ သူ lock ပိတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဘုရားရေ ... ရှက်ရဲလက်အပ်တော့မယ် ထင်တယ်။ စိတ်ပုပ်တဲ့ လူကြီး။ ရှက်လည်း ကံဆိုးချင်တော့ ဒီလူကြီးကားထဲကိုမှ ဝင်မိသည် ။ ပြန်ထွက်သွားဖို့ အတွက် ခက်သွား၏။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကားစက်ကိုပင် နှိုးနေသည် ။

‘ဒီမှာ ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ မရှိဆင်းရဲသားတွေ အမြတ်ငွေလေး ရလိုရငြား လက်မှတ်တိုးရောင်းတာ ရှင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိဘူး၊ အင်းလေ ... ဘယ်ရှိမလဲ၊ ရှင်တို့ က သူဌေးတွေပဲ၊ ဒီမှာ ရှင်တို့ အိတ်ထဲက စိုက်ပေးရတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကြားထဲကနေ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေရတာလဲ’

သူက ဘာမှ တုံ့ပြန် ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ရှက် အဖက်မတန်သလိုလို ကားကိုပဲ မောင်းထွက်သည် ။

‘ဒီမှာ ရှင် ဘယ်ကိုမောင်းမှာ လဲ’

‘ရဲစခန်း’

‘ဘာ ...’

‘မင်းကို မြန်မာလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူး ထင်တယ်၊ ရဲစခန်း ...
ရဲစခန်း’

‘ဒီမှာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မအမေ့ကို ဆေးကုဖို့ ငွေလိုသွားလို့
ပါ၊ တစ်ခါမှ လည်း ဒီအလုပ် မလုပ်ဖူးပါဘူးနော်၊ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ လုပ်မိ
တာပါ၊ နောက်ထပ် မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ ရဲကသိမ်း
သွားရင် ကျွန်မ အရင်းပြုတ်မှာ ၊ ရဲစခန်းကို မပို့ပါနဲ့ ရှင်’

‘ပို့မယ်’

‘မရှိလို့ လုပ်စားတာပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ ခိုးဝှက်စားသောက်တာမှ မဟု
တ်တာ’

‘အမြတ်ကြီးစားလေ’

‘ဝယ်တဲ့ သူတွေက သူဌေးတွေပါ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကြားထဲကနေ
ဝင်ပြီး ကပ်စေးနဲ့နေရတာလဲ၊ ဆင်းရဲသားတွေက ရုပ်ရှင်ကားတွေ ဘ
ယ်လောက်ပဲ ကောင်းကောင်း မှောင်ခိုကနေ မဝယ်ကြပါဘူး၊ ဝယ်ကြည့်
နိုင်တဲ့ လူတွေပဲ ဝယ်ကြည့်ကြတာပါ’

‘အမြတ်ကြီးစားကို အမြင်ကတ်လို့ ’

‘ရှင်ရူးနေလား၊ မဖြစ်စလောက်လေးကို အကြီးအကျယ် အမြတ်ကြီး
တဲ့ လူတွေကို ရှာဖွေပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပါလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်
တာ၊ မောင်း ... ကြိုက်တဲ့ နေရာကို မောင်း၊ လူ့ခွစာကြီး’

ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ။ ရုတော့ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတောင် ပြု
တ်ပါပြီ။ အရင်းထဲ ပါသွားသည် ။ ဖြူစင်က မလုပ်ပါနဲ့ လို့ တော့ ပြော
သားပဲ။ ရုကိုက အတင်းလုပ်တာ။ အမြတ်မရဘဲ စုထားတဲ့ အရင်းလေး

ပါ ကုန်ပြီ။ ဒီလူကလည်း တောင်းပန်လို့ မရဘူး။ ရဲစခန်းကို မောင်းနေတာတဲ့ ။ ရှာဖွေလိုလုပ်ရမလဲ။ သူ့ကားရဲ့ တံခါးကိုလည်း ရှာမသိသော ဖွင့်ကြည့်တာ မဖွင့်တတ်ပေ။ ဇောချွေးတွေပြန်လာ၏။ မေမေသာသိသွားရင် မလွယ်ဘူး။

ရှာသေမှာ လား။ မေမေ သေမလားပဲ။ ဒီလူကြီးကလည်း လေ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ကားကိုပဲ မောင်းနေသည် ။

‘ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဦးလေးကြီးရယ်၊ ရဲစခန်း ရောက်သွားလို့ ပြဿနာဖြစ်ရင် မေမေသိသွားလို့ အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ ပါ၊ မေမေက မကြိုက်ဘူး၊ ရှာက ရှည်ကြောပြီး အမြတ်လိုချင်တာနဲ့ လုပ်မိတာပါ’

‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘ငွေခရပါ’

‘ငွေခရ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒီလူကြီးကို တရိုတသေဆက်ဆံမှ ဖြစ်မယ်။ ရှာက ရန်စွာပြီး ကလန်ကဆန်နဲ့ ဘုတောနေမယ်ဆိုရင် ရဲလက်အပ်မှာ ပဲ။ တကယ်လုပ်မယ့် ပုံစံကြီး။ လုံးဝကို ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိတာ ကြည့်ပါလား။

မျက်နှာကြောကြီးက တင်းလို့ ။ လူကိုများ အဖက်မတန်သလို စိမ်းစိမ်းတောက်တောက်ကြီး ကြည့်နေသေးသည် ။ ရုစိတ်ရင်းအတိုင်းဆို ရန်စွာပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် အရင်းပြုတ်တဲ့ အပြင် အချုပ်ထဲရောက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ပြဿနာဖြစ်တာ မေမေသိသွားရင် အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ ။ မေမေက ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေပါစေ ရှာက မင်းသမီးလေးပဲ ။ အထွတ်အထိပ်ထားသည် ။

‘ဟို ဦးလေးကြီး ... ကားရပ်ပေးပါနော်’

‘မင်းအသက် ဘယ်လောက်လဲ’

‘မသိဘူး’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟို ... ရုကလေ ကိုယ့်အသက်ကို ထုတ်ပြောလေ့မရှိပါဘူး
ဦးလေးကြီး၊ သေမင်းကြားသွားမာ စိုးရိမ်လို့ ပါ’

‘ဘာ ...’

ဘာဖြစ်လို့ ပြောပြရမှာ လဲ။

တော်တော်စပ်စပ်တယ်။

ရုအသက်ကို ပြောလိုက်ရင် ဘာတွေအပြစ်တင် ဝေဖန်ဦးမလဲ
မသိပါဘူး။

ရုလည်း ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြောပစ်လိုက်တာ။ ရုအသက်က ငယ်နေ
သေးတော့ ဒီလူကြီး မလောက်လေး မလောက်စားဆိုပြီး ပိုနှိမ့်ချဆက်
ဆံ့မှာ ။ မပြောဘူး။ ရုအသက် ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့
လဲ။ ဒေါသက ဖြစ်ချင်လာသည် ။

‘ကောင်းပြီလေ မင်းအသက် မပြောရင် ငါ့အသက်ပြောမယ်၊ ငါ့
အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်’

ဒုက္ခပါပဲ။ ပေရှည်နေလိုက်တာ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကလား
မသိပါဘူး။ အသက်တွေ စစ်ဆေးနေသည် ။ ရု ကားပေါ်ကနေ ဆင်းချင်
တာပါ။ ပြန်ချင်ပြီ။ မေမေ စောင့်နေတော့မယ်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေကို
လည်း ဖြူစင်ဆီ အချိန်မီ ပြန်ပေးချင်နေသည် ။ ကြာရင် အရင်းပြုတ်

တော့မည်။

ဘုရားရေ ... ရုပ်ရှင် ပြသမယ့်အချိန်တောင် ကပ်နေပြီ။ ရ ချွေးတွေ သီးထလာသည် ။

‘မင်းနဲ့ ငါ အသက်ချင်းဘယ်လောက်ကွာလဲ’

‘ရှင် ... အဲ ... ဆယ့်ရှစ်နှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတော့ အသက်ကွာခြားချက်က’

‘မင်းအသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပေါ့’

“ရှင် ...”

သူမ ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်သည် ။ ဟုတ်တယ်။ သူ မျက်နှာက နုဖတ်နေ၏။ ရုထက် (၇)နှစ်ပဲကွာတာပါ။ လူကြီးတစ်ယောက်လို မျက်နှာကြီး တည်ထားပေမယ့် မျက်နှာက နုပျိုသန့်စင်နေကာ နှုတ်ခမ်းသားတွေက စိုရဲနေသည် ။ နှာတံက စင်းဖြောင့်နေပြီး တော်တော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာပဲလို့ တွေးနေမိသည် ။

‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဦးလေးကြီးလို့ ခေါ်ရတာလဲ၊ တမင်ငါ့ကို အဘိုးကြီး ပါလို့ အရွဲ့တိုက်ခေါ်တာ မဟုတ်လား’

‘အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးကြီး၊ အဲ ... ဟိုလေ ... ရိုသေသမှုနဲ့ ပါ၊ မျက်နှာကြီးက တင်းနေလို့ လူကြီးတစ်ယောက် ပုံစံဖြစ်နေတယ်၊ လေးစားတာလည်း ပါပါတယ်’

‘မင်းက မြှောက်ပင့်ပြီး လေးစားတယ်ပြောလည်း ငါကတော့ အချုပ်ထဲ ပို့မှာပဲ’

‘နေပါဦး ... အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်ရတာ

လဲ၊ ကျွန်မ အချုပ်ထဲရောက်တော့ ရှင့်ကို ဘယ်သူက သူရဲကောင်းတံဆိပ် ချီးမြှင့်မြှောက်စားမှာ မို့လို့ လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ အလုပ်တွေ အရမ်း အားနေလား၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ၁၀၉၊ ၁၁၀ လား’

‘မင်း ... မင်း ...’

‘ကားရပ်ပေးပါ၊ ကျွန်မ နောက်မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ငွေလိုနေလို့ ပါဆို၊ ကျွန်မအမေ ဆေးဖိုးလေ၊ ရှင်မယုံရင် လိုက်ကြည့်၊ ကျွန်မအမေ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်၊ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ကို ပြန်ပေးချင်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြသချိန် ကျော်သွားရင် ဒုက္ခရောက်မှာ ’

သူ ငွေခရဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိသည် ။ ရုပ်ကလေး လှလှ ချောချောလေးနှင့် ခပ်နွမ်းနွမ်း ပုံစံလေးက မာနတွေ အစိုင်အခဲနဲ့ ပါလား။ မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပမာထန်နေ၏။ အသားအရေလေးက ဝင်းဝင်းဖန့်ဖန့်၊ ဖြူဖြူအိအိ။ ဘာဖြစ်လို့ များ လက်မှတ်မှောင်ခိုရောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေရတာလဲ။ အမေ့အတွက် ဆေးဖိုးရှာတာပါတဲ့ ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ လုပ်ဖူးတဲ့ ပုံစံ၊ အတော်လေး ကြောက်နေသည် ။ သူ နောက်နေတာပါ။ မာနတကြီးနှင့် ရန်တွေ့နေသည့် ကောင်မလေးကို အမြင်ကတ် လာပြီး စနေမိ၏။ အမေ့အတွက် ဆေးဖိုးရှာတာ ဆိုတော့လည်း သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည် ။

‘ငွေခရ’

‘ပြော’

‘မင်းလေသံက မာလွန်းနေတယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပြောပါရှင်’

‘ငါ့နာမည်က ဩရသပါ’

‘ဟင် ...’

‘သားကြီးလေ ဩရသ၊ ဒယ်ဒီ မာမီတို့ ရဲ့ သားကြီးပဲ’

သူ သားကြီးဖြစ်တာတွေဘာတွေ ရှိ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ရုပ်ရှင်က ပြတော့မည်။ အချိန်မီရောင်းမှ ပါ။ ရှိ အရင်းပြုတ်တော့မည်။ ရှင့်ကြောင့်ပဲ ။ အရေးထဲ ပေရှည်နေသည် ။ ကားရပ်ပေးစမ်းပါ။ ဒါတောင် ရှိ Taxi နှင့်သွားရမည်။ ဘယ်ရောက်နေမှန်းပင် မသိ။ စုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေး ပြန်ရမှ ဖြစ်မည်။ ဖြူစင်က ရဲတွေလိုက်ဖမ်းတုန်း ပြေးပြီးတော့ ပြန်ရောင်းကြရတာပဲတဲ့ ။ ရှိ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသည် ။

‘ငွေခရ’

‘ဟင် ...’

‘မင်း အရင်းပြုတ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ...’

အရေးထဲ သူများ ဒုက္ခရောက်နေတာကို ရယ်မောနေသေးသည် ။ လူစိတ်မရှိလိုက်တာ။ သူ ရိုက်ပစ်ချင်လိုက်တာနော်။ ရှိ နာရီကြည့်မလို့ ၊ ဘယ်နှနာရီ ထိုးနေပြီလဲ မသိ။ သူ့ကားရှေ့မှာ နာရီရှာသည် ။

‘မင်း ဘာရှာနေတာလဲ’

‘နာရီ’

‘ဘာလုပ်ဖို့ လဲ’

‘ရုပ်ရှင်ချိန်လေ ကျွန်မ အမိသွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ချိန် ကျော်သွားရင် လက်မှတ်တွေ လွှင့်ပစ်လိုက်ရမှာ ရှင့်’

‘ဟား... ဟား ... ဟား... ရုပ်ရှင်ပြချိန်က လွန်သွားပြီလေ ငွေခရ’

‘ဟင် ...’

အမလေး ... သေပါပြီ။ သူ ပေရှည်နေလို့ အကျင့်ယုတ်လိုက်တာ။
ပြီးတော့ တဟားဟား အော်ရယ်နေသေးသည် ။ ရှု
အရင်းပြုတ်သွားပါပြီ။ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် မစားရက် မသောက်ရက် စု
ဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေပါ။ နင် ရှည်ကြောတာပဲ ငွေခရ။

ကိုယ်နားမလည်တဲ့ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ချင်တာ အမြတ်ရမယ်ထင်
တာနဲ့ အန္တရာယ်ကို မမြင်တော့ဘူး။ မေမေသိသွားရင် အဆူခံရဦးမည်။
ရုနုတ်ခမ်းလေးက စူထော်သွားသည် ။

‘ရှင် ကျွန်မကို ရဲစခန်းပို့ချင်လည်း ပို့တော့ ကားရပ်ပေးပါ။ လူတစ်
ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကြည့်ပြီး တော်တော်ပျော်နေတယ်ထင်
တယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိလိုက်တာ’

ဩရသက သူ့ကားလေးကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်သည် ။ ငွေခရရဲ့ စိ
တ်ညစ်နေသည့် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးက ရယ်ချင်စရာ။ ပိုက်ဆံကို
နှမြောနေပုံပဲ။ လက်မှတ်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ဖြူဖြူ ဝင်းအိအိ
လေးတွေက တုန်ယင်နေသည် ။

‘အဲဒီလက်မှတ်တွေ ကိုယ့်ကိုပေး’

‘ရော့ ...’

ယူလေ။ ဘာမှ အသုံးမကျတော့တဲ့ စက္ကူစုတ်တွေပဲ။ မယူတော့ပါ
ဘူး။ ပြန်ရုံပဲရှိတယ်။ အမလေး ... နှမြောလိုက်တာနော်။ ရှိစုမဲ့စုလေး
တွေ ကုန်ပါပြီ။ ဖြူစင်က တားသေးတာပဲ။ ရုက လောဘကြီးတာ။ ခံပေါ့
။ လက်မှတ်တွေ သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ကို
ကျောခိုင်းထွက်ခွာဖို့ ပြင်သည် ။

‘ငွေခရ ... ရှေ့ ... မင်းလက်မှတ်ဖိုး ပိုက်ဆံ’

‘ဟင် ...’

‘ကိုယ်ဝယ်လိုက်တာ၊ မင်းကို စိတ်ညစ်အောင် စလိုက်ရလို့ ငါအရမ်း ပျော်တယ်၊ ဟာသရုပ်ရှင်တစ်ကား ကြည့်လိုက်ရသလိုပဲ၊ မင်းအမေအတွက် ဆေးကုသစရိတ်၊ နောက်ဆို ပိုက်ဆံရှာတာ ကြည့်ရှာနော်၊ သွားပြီ’

သူမလက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်အုပ် ထည့်ပေးပြီး ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ ။

★